

Náš dedek.

Dedek naš je ves osivel,
vendar mož je on čestit,
let je dosti že doživel,
in opešal mu je vid.
Dobro ni nikjer tako mu
kot pri gorki peči,
in zasije spet oko mu,
kadar more kakšno reči.
Pa nas v mraku skupaj skliče
vse fantiče in deklīče . . .
Zāčne pripovedovati
o minuli dobi zlati,
ko se bil je za cesarja
sredi laškega viharja,
ko slovenski korenjak
vsak zasē je bil junak . . .
Tokrat mu od jasne sreče
solza v ōku zatrepē . . .
Pravi tudi o strahovih,

o začaranih gradovih,
o kraljičinah zakletih,
o svetnicah tudi svetih . . .
Govori o jari kači,
o podvodnji nam palači
in o grozni turški sili,
ko so dede nam morili,
da nam strah srce prešinja,
in nam s lica smeh izginja.
A po stari že navadi
le poslušamo ga radi . . .
On pa pravi neutrudno
mnogo nam pravljico čudno.
A naposled se upeha,
truden in zaspan zazdeha,
mirno in sladkō zadremlje,
ko priplava noč do zemlje.
Angel varuh pa njegov
siplje nanj svoj blagoslov.

† Dragotin Jesenko-Doksov.

Oblika in velikost naše zemlje.

Spisal M. P. Kropar.

Gotovo je že kdo izmed vas, ko ste se igrali, mladi moji prijatelji, pokazal na goro, ki ste jo videli od daleč, ter dejal: »Oh, tam na gori bi bil jaz rad, zakaj tam se nebo dotika zemlje«. Toda zmotil se je, ako je mislil, da je to res. Le pojdite na goro, pa boste videli, da je tamkaj nebo ravno tako visoko nad vami kakor nad vašim igriščem. Dozdevalo se vam pa bo tu v višini, da se nebo dotika zemlje na kaki drugi gori, ki jo vidite od tod, ali doli na koncu velike planjave. In ako pridete na to drugo goro ali na dozdevni konec zemlje na planjavi, se boste zopet prepričali, da je nebo še vedno v isti višini nad vami, in da tu še zdavnaj ni konca zemlje.

Da, ko bi bilo tako, potem bi bilo lahko priti v nebesa: kar na goro bi šli in čakali tam do večera, da se prikažejo svetle zvezde, ki jih sveti vsak večer vse polno nad ono goro, potem bi si izbrali tisto, ki bi se nam zdela najpripravnejša, da jo primemo, in — smuk, v nebesih bi bili! Ako bi še mimogredoč angelček nekoliko pomagal, bi nam skoraj gotovo ne izpodletelo!

Pa mi bo dejal kdo izmed vas: »Enkrat bi pa človek vendar moral priti na konec zemlje, če bi šel vedno naprej.« Jaz mu pa odgovorim: »Nikoli!« Zakaj ne? Zato, ker zemlja ni plošča, ampak velikanska krogla, in ravno zato, ker je naša zemlja okrogla, vidite povsod, kamor pridete, le